

Sygn. akt II KK 258/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

w sprawie **G. M.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2015 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 września 2014 r., sygn. akt II AKa 275/13, zmieniającym orzeczenie Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 26 marca 2010 r., sygn. akt II K 6/08, G. M. został skazany na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanego wniósł jego obrońca adw. T. S., który wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w części, wnosząc jednocześnie o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie tej instytucji są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się przyczyn, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania kary, zaś samo złożenie wniosku w tym przedmiocie nie uzasadnia odstępstwa od zasady bezzwłocznej

wykonalności prawomocnych orzeczeń. Nadto brak uzasadnienia wniosku uniemożliwia odniesienie się do jego merytorycznej zasadności. Konieczne jest bowiem zaistnienie wyjątkowych względów pozwalających na ustalenie, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zaistnienie w sprawie uchybień w zakresie oceny prawdziwości wyjaśnień współoskarżonego w sprawie I. B., na które wskazuje obrońca skazanego w kasacji, nie jest okolicznością, by badanie sprawy przez pryzmat przesłanek określonych w art. 532 § 1 k.p.k. przesądzało o konieczności przełamania reguły bezzwłocznego wykonania prawomocnego wyroku.

Stąd też Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowanie nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.